

Sajtóközlemény

Filmduó a költészetéről, avagy bizonyíték amellett, hogy a vers vagány *versmob 0411 és versmob 0411 - a virrasztás*

Egy elszánt huszonéves fiatalokból álló csapat egy évvel ezelőtt föltette magában a kérdést: vajon vagány-e a vers napjainkban. Egyáltalán a vers érdek-e ma valakit és hol vannak azok, akik ma verset írnak, és verset olvasnak?

2010. április 11-én, a költészet napján három generáció színészeit kérték föl, hogy vegyenek részt egy kísérletben. A színészek három helyszínen (hajnali metró, nappali sétálóutca, éjszakai szórakozóhely) mondtak verset az utca emberének, amit egy stáb rögzített. Az elkészült anyag 2010 tavaszán végül mégsem került publikálásra, mert az alkotók akkor úgy érezték, hogy ennél mélyebbre kell ásniuk, ha választ akarnak kapni a feltett kérdéseikre.

2011. január 1-jén már nem egy kérdéssel, hanem egy határozott állítással kezdődött a munka: a vers vagány. Kortárs költőket kerestek föl, jellemzően az otthonaikban, hogy a vers helyéről és lehetőségeiről beszélgessenek velük. Mivel nem állt mögöttük semmilyen médium, pályázat, platform, az alkotók függetlenek voltak, ezért nagyon sok olyan költővel beszélgethettek, akik évek óta nem nyilatkoztak semmilyen médiumnak.

Közel három hónap alatt bejárták a fél országot (Szeged, Szajla, Budapest, Győr, Pécs, Sopron), 44 kortárs magyar költővel készítettek interjút, aminek eredményeként 50 órányi felvett anyag került a vágóasztalra. Ebből az anyagból *versmob 0411* címmel egy 44 perces dokumentumfilm készült el 2011. április 11-re, a költészet napjára és került föl az internetre, a versmob.hu oldalra, ahol bárki számára bármikor letölthető és megtekinthető. A dokumentumfilmre egy hét alatt eddig több, mint 4000 néző volt kíváncsi.

Egy ilyen antológia mindig lehet még bővebb, színesebb és árnyaltabb, azonban a válogatás hiányai leginkább egy generációs felhívás keringőre: tessék az anyaggal foglalkozni, tessék folytatni, a filmben szereplő és nem szereplő költők verseit egyaránt olvasni!

Az ötven órás nyersanyag hatalmas közkinccs, aminek története értelemszerűen még ennyivel sem állhat meg. A dokumentumfilmnek elkészült egy 100 perces, bővített és mélyebb verziója is, ami remélhetőleg teret talál magának a közeli hónapokban egy erre nyitott televízió műsorán. Az interneten persze lenne hely ennek a 100 percnak is, csakúgy, mint az 50 órának - ennek ömlesztése, sűrítésmentes tállalása azonban pont a műfajjal, a webes tartalommal szembeni értetlenkedésről tanúskodna.

Gyűjtögetve az anyagokat a dokumentumfilmhez, az alkotókat érő impulzusok hatására megszületett az ötlet: el kell mondani a költészetéről azt is, amit a dokumentumfilm műfaji kereteiből kifolyólag nem tud elmondani. Szükségesnek érezték egy rövid, fikciós filmmel szimbiózisba hozni a dokumentumokat, hogy a generáció azon fele, akiket elrettentettek a versektől valahogy ismét fogást találjon a témán. Így született meg a *versmob 0411 - a virrasztás* című kisjátékfilm forgatókönyve. Olyan színészeket kerestek föl a projekthez, akikről tudták, hogy olyan viszonyban vannak a saját nyelvükkel, hogy érzik egy ilyen ügynek a tétjét. Trill Zsolt, Petrik Andrea és Kovács Krisztián főszereplésével, és rengeteg kiváló színész közreműködésével a költészetbe vetett hitből és lendületből született meg a kisjátékfilm.

A fikciós kisfilm forgatása magánmecenatúra segítségével március 14-én kezdődött. Az, hogy ennek a filmnek az esetében sem élveztek semmilyen állami, pályázati támogatást, viszont magánkézről a tartalomba vetett hit láttán a technikai feltételek lehetővé váltak, elképesztő energiákat szabadított fel a művészeti szabadság terén, mindenki részéről. Az elkészült 11 perces kisfilm szintén a versmob.hu oldalról érhető el. A fikciós film ott kezdődik, ahol a dokumentumfilm véget ér, vagy éppen a dokumentumfilm kezdődik ott, ahol a fikciós filmnek vége van - ez már azon múlik, ki melyiket találja meg előbb.

Mindkét film a közönség számára teljesen ingyen, szabadon, bárhol és bármikor elérhető. A versmob történetének tétje, hogy jelenlegi és jövőbeli közönségéből képes lesz-e hosszabb távon közösséget teremteni: azt a közösséget, ami a 202. évtizedben végre újra helyére tudja tenni magában az alkotás, a befogadás arányait, azt a generációt, aki majd újra a méltó helyén tudja kezelni a kultúrát.